

POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J. B.

przeciwko I. I.

z udziałem interwenienta ubocznego C. spółki akcyjnej w W.

o zapłatę i o ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej J. B. oraz skargi kasacyjnej I. I.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 19 sierpnia 2024 r., I ACa 893/23,

1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych powoda i pozwanej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda i interwenienta ubocznego kwoty po 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanej do dnia zapłaty;

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 sierpnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z 22 grudnia 2022 r., oddalając powództwo o

ustalenie oraz oddalając apelacje powoda, pozwanej i interwenienta ubocznego w pozostałym zakresie.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego zostały wywiedzione dwie skargi kasacyjne.

W skardze powoda wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: *Czy prawidłowo sporządzono protokół powypadkowy zatwierdzony przez pracodawcę, stanowiący dokument urzędowy w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, to do skutecznego zakwestionowania przez pracodawcę faktów w nim opisanych i kwalifikacji ich jako wypadek przy pracy konieczne jest zaistnienie wady oświadczenia woli po stronie pracodawcy (art. 82-88 k.c.)?*

Poza tym powód powołał przesłankę oczywistej zasadności, która – jego zdaniem – wynika z naruszenia art. 228 § 2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie powszechnej dostępności informacji o przeciętnym miesięcznym wynagrodzeniu brutto pracowników zatrudnionych w podmiotach transportu drogowego na podstawie stosunku pracy, w jednostkach o liczbie pracujących powyżej 9 osób za lata 2014 - 2024 na stronie Głównego Urzędu Statystycznego, a także z niezastosowania w sprawie art. 444 § 2 k.c.

Natomiast w skardze pozwanej sformułowano zagadnienia prawne o następującym brzmieniu:

1. *Czy w rozumieniu art. 435 § 1 k.c. odpowiada na zasadzie ryzyka podmiot świadczący usługi transportowe (bez przewozu osób), który zgadza się na przewóz osoby chorej (ze złamaną nogą) na jej życzenie i prośbę w środku transportu nie spełniającym warunków transportu medycznego, a podczas podróży u osoby chorej dojdzie do komplikacji w wyniku nie przewożenia osoby chorej w warunkach transportu medycznego?*
2. *Czy w rozumieniu art. 435 § 2 k.c. odpowiada na zasadach ogólnych podmiot świadczący usługi transportowe (bez przewozu osób), który zgadza się na przewóz osoby (ze złamaną nogą) na jej życzenie i prośbę w środku transportu nie spełniającym warunków transportu medycznego, a podczas podróży u osoby chorej dojdzie do komplikacji w wyniku nie przewożenia osoby chorej w warunkach transportu medycznego?*

Również pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi, którą wywiodła z naruszenia art. 435 § 1 k.c., który został zastosowany w sprawie, pomimo że skarżąca nie miała obowiązku wykonania transportu powoda do Polski.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22).

Natomiast powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest uzasadnione jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może zatem powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać się na faktach innych niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

W obu skargach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełniają powyższych wymagań.

Powód podjął polemikę z ustaleniami faktycznymi sądów powszechnych rozpoznających sprawę. Kwestionował prawidłowość ustaleń dotyczących wypadku

przy pracy, a także powoływał okoliczności niemające znaczenia w sprawie, jak np. wysokość średniego wynagrodzenia w sektorze transportowym. Wysokość renty wyrównawczej powinna być bowiem ustalana na podstawie rzeczywistych zarobków uzyskiwanych przez poszkodowanego, te zaś skarżący udowodnił w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu minimalnemu. Kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje powtórnego badania stanu faktycznego sprawy ani dokonywanej przez sądy powszechne oceny dowodów (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z kolei pozwana przedstawiła zagadnienia o bardzo szczegółowej, wręcz kazuistycznej treści, odnoszące się wyłącznie do stanu faktycznego niniejszej sprawy i pozbawione waloru uniwersalności. Dodatkowo, wątpliwości opisane przez pozwaną zostały oparte na nieznajdującej oparcia w ustaleniach stanu faktycznego sprawy konfuzji faktu poniesienia szkody przez powoda w chwili gdy znajdował się w pojeździe mechanicznym należącym do pozwanej (zdarzenia uzasadniającego jej odpowiedzialność odszkodowawczą) oraz faktu bezrefleksyjnej decyzji powoda o odbyciu podróży pojazdem niezapewniającym mu warunków odpowiednich do stanu zdrowia (okoliczności uzasadniające przyczynienie się powoda do powstałej szkody). Ustalone przez sądy meriti okoliczności, że przejazd miał charakter grzecznościowy, a poszkodowany znał warunki panujące w pojazdach pozwanej można odnosić jedynie do drugiego z wymienionych faktów, innymi słowy mają one wpływ na ustalenie stopnia przyczynienia się poszkodowanego. Jednocześnie okoliczności te pozostają irrelevantne w stosunku do odpowiedzialności odszkodowawczej właściciela pojazdu co do zasady.

W końcu, należy wskazać, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy

pogłębionych rozważań. (zob. np. postanowienia SN z 10 października 2023 r., III USK 153/22; z 26 września 2023 r., III USK 274/22 oraz z 8 sierpnia 2023 r., I PSK 26/23).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obydwu skarg do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 oraz 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Mariusz Załucki

[SOP]